

BAVNEN

Meddelelser fra Lokalhistorisk forening for Aaby Sogn
22. årgang 2009
”Bavnen”

Meddelelser fra Lokalhistorisk forening for Aaby

Sogn

22. årgang 2009

ISSN 0906-0227

Udgivet med støtte af:
Aabybro afdelingerne af:
Spar Nord
Nørresundby Bank,
Danske Bank og Nordea

Dagsorden for ordinær generalforsamling torsdag den 19. marts 2009
kl.19.30, i Hallens selskabslokaler

- 1) Valg af dirigent
- 2) Beretning
- 3) Regnskab
- 4) Indkomne forslag
- 5) Valg til bestyrelse
Marie Albrektsen
Knud Grøn
Poul Tranum
Chresten Mortensen
- 6) Valg af suppleanter
- 7) Valg af to revisorer
- 8) Kontingent
- 9) Eventuelt

Efter generalforsamlingen: Chr. Jensen fortæller om sine erindringer.

Forsidebillede: Anker Lindhardt i mejeriet

Foreningens formål er:

At fremme og styrke den almene interesse for Aaby sogns historie samt drive et arkiv.

At indsamle, registrere og bevare arkivalier, billeder og lydoptagelse, trykt materiale og andre data med tilknytning til Aaby sogn, dens borgere, foreninger, virksomheder og institutioner i fortid og nutid.

At stille det indsamlede materiale til rådighed for offentligheden efter gældende regler for tilgængelighed.

Så før du smider dine gamle ting i papirkurven såsom: Foto, arkivalier, det vil sige dåbsattester, ejendoms papirer, regnskaber, dagbøger, protokoller, kærestebreve (de kan båndlægges) eller andre former for papirer, tonebånd, videobånd m.v. så lad arkivet få dem til sortering. Herved kan mange værdifulde oplysninger gemmes for eftertiden.

Åbningstid: Mandag kl. 15.00 – 18.00

Elmevej 2 i kælderen

Kontingent kan indbetales i åbningstiden

Her markeres 10 års dag for Ryå isen

Aabybro Herregaardsmejeri

Af: *Anker Lindhardt*

Mejerist Anker Lindhardt var mejeribestyrer på Syvsten Andelsmejeri, og da det lukkede, blev han driftsleder på Hjørring mejeri. Ingeborg og Anker Lindhardt købte den 1. marts 1968 Aabybro Mejeri. Da var mejeriet 80 år gammelt, og det var godt nedslidt. Mejeriet startede i 1888 som Herregårdsmejeri med Birkelse Hovedgård i spidsen.

Mejeriets første kassebog viser, at Stenumsgård, som var nærmeste nabo til mejeriet, i den første uge, fra den 1. til 7. juli 1888, leverede 1.181 pund mælk. Det blev afregnet med 35 kr. og 43 øre. Det første år blev der indvejet 1.6 mil. kg. (nu havde man taget kg. systemet i brug). Der var da 16 leverandører.

Det var et fællesmejeri med en valgt formand i spidsen. I 1909 kom den første mejerist, det var Anders Nørholm. I 1921 blev han afløst af mejerist Johannes Nielsen, som bestyrede mejeriet indtil 1947, hvor det blev solgt som privateje til O.P. Sørensen fra Sdr. Harritslev. Da var mælkemængden ca. 3 mil. kg.

Herregårdsmejeriet var et vandmejeri, det vil sige, at man brugte vand fra åen til at køle med, modsat Andelsmejeriet ved kirken, hvor man samlede is om vinteren i søer m.m. Denne is blev gemt i et ishus, det var et ismejeri.

Da vi overtog mejeriet var mælkemængden 4 mil. kg., og der var 60 leverandører. Der var 3 ældre lastbiler, som hentede mælken. En af de første dage, vi var der, kom politibetjent Schulz og meddelte os, at vi skulle sørge for, at chaufførerne fik tid til at tage stort kørekort. Dengang var der 5 medarbejdere.

Bilerne var af sted tidligt om morgenen for at hente mælken hos landmændene. Mælken blev fragtet i spande, og på mejeriet blev den vejet ind, og mælken blev tømmt, så de kunne bruges til returmælk til landmændene. Mejeriet behandlede så mælken, den kom i en centrifuge, hvor mælk og fedtkugler blev delt. Fløden kom i et syrningskar,

hvor den syrnedes. Efter at have stået i 12 timer kom det over i en kærne, som skilte kærnemælken fra smørkuglerne. Smørkuglerne blev i kærnen, hvor der blev tilsat salt, og det blev æltet tørt, hvorefter det blev fyldt i dritler til eksport, eller det blev fyldt i pakker. Sådan foregår det stadig. Smørret blev pakket ved håndkraft dengang, i dag er det på smørpakker.

Chauffør Kurt Nielsen i gang med mælkespandene

I 60'erne startede mejeriselskaberne op, og mejeriselskaberne har altid været interesseret i at overtage mejerier. Det betød at mange mindre mejerier lukkede. Senere kom der påbud om renseanlæg, og det var ikke noget mejerierne ville koste på. Der var 6 mejerier her i kommunen på det tidspunkt, men de 5 lukkede.

I november 1968 købte vi den første tankbil.

I 1969 var Arentsminde A/M lukningstruet, dette mejeri købte vi, og så måtte vi købe en tankbil mere. Lastbilerne blev også udskiftet med tankbiler. Vi havde 4 tankbiler og mange leverandører, da mejerierne lukkede omkring os. Vi havde i alt 12 mil. kg. mælk årligt. Det var særlig de små leverandører vi havde. Den mælk, vi ikke selv skulle bruge, blev solgt til Nestle Kondensfabrik i Hjørring. Vi kørte selv alt mælken derop, for bilerne skulle jo udnyttes.

Der har altid været meget kontrol ved et mejeri. Statskontrollen kom 3-4 gange om året, for at se om alt var i orden. Om regnskab angående mælk og smør var i orden, om fliserne på vægge og gulv var i orden, og alle afløb blev kontrolleret.

Vi har aldrig kørt med hestevogn men vi kørte i bil, hvorfra vi solgte konsummælk og smør til private i byen. Indtil sidst i 60'erne var det flaskemælk, hvorefter mælken kom på karton.

Vi åbnede en lille butik i et baglokale, hvor vi solgte ost m.m. men den blev snart udvidet, for der kom mange kunder fra nær og fjern.

Udvendig har vi ikke ændret ret meget på mejeriet, vi satte en rød sten omkring bygningen i 1970, så var vi fri for at kalke. Indvendigt har vi lavet forskellige forbedringer.

I 1988, da vi fejrede mejeriets 100 års jubilæum, var der ca. 2000 gæster, der besøgte os på 2 dage. Der var servering både ude og inde, det var et par gode dage.

Tiden kom, hvor der blev indført mælkekvoter, det betød at landmanden ikke måtte producere så meget mælk, som han ønskede. Der var mange små brug, som solgte deres kvote til større brug.

I 1990 begyndte produktionen af Kærgården smør, altså smør fremstillet af olie, dermed faldt vores smørproduktion, fedtet skulle vi gerne have brugt, så vi startede en isproduktion under navnet Ryå Is. Den kunne vi så markedsføre i butikken. Det var et godt valg, produktionen steg og den blev hurtigt udvidet med iskager, liter is og siden fromager.

I 2002 lukkede Nestle i Hjørring, så kunne vi ikke længere afsætte overskudsmælken der. Der var ikke andet at gøre, vi måtte sige vore trofaste leverandører op. Nu køber vi mælk og fløde fra andre mejerier.

I 1998 var der generationsskifte, vores søn Niels Henrik Lindhardt overtog mejeriet. Han havde lysten og alderen til at arbejde videre med mejeriet.

Barndomsliv på ”Heden”

Af: *Christian Jensen*

Formanden for vores lokalhistoriske forening gjorde mig opmærksom på, at nu var jeg en af de ældste i byen, og så måtte jeg bidrage med et indlæg i ”Bavnen”.

Det vil jeg naturligvis gerne. Jeg var bare ikke klar over, at jeg var regnet med blandt de ældste, men tiden går, og vi må jo følge med så godt, som vi kan.

Som det kan ses på overskriften, så skulle jeg prøve at skrive lidt om min barndomstid på ”Heden”.

Til venstre Rosenlund Brugsforening og Chr. Jensens hjem til højre

Jeg er født i september 1940, som søn af Signe (f. Larsen) og Valdemar Jensen, mit barndomshjem var Østergade 75. Dengang jeg blev født, havde mine forældre en cykel- og tobaksforretning på dette sted. Selv om hele Aabybro ikke bestod af tilnærmelsesvis det antal indbyggere, der bor her i dag, så var der ikke mindre end 4 cykelforret-

ninger i byen. Det var Niels Mouritsen i Vestergade, Anders Larsen på Kattedamsvej, Vilfred Lauersen på Østergade og så min far. Som supplement til driften var far også reservepostbud.

Jeg kan huske, at far fik 1 kr. for at lappe en cykel, og så måtte han endda både afhente cyklen ved kunden og levere den tilbage for den samme krone. De drev cykelforretning frem til 1956, derefter lavede de butikken om til et brød- og mælkeudsalg, som de havde frem til 1971, hvor de gik på pension og flyttede ned på Fasanvej nr. 5.

Dengang hed det selvfølgelig ikke Østergades cykelforretning ej heller Østergades brødudsalg. Dengang hed hele området på begge side af Østergade mellem Birkelsevej og Fristrupvej for Rosenlund.

Navnet ”Heden” blev dengang nok mest brugt som en form for nedladende omtale af området, som på den tid blev betragtet som stedet, hvor de mindre bemidlede boede, om det var rigtigt, skal jeg lade være usagt. Jeg har som barn aldrig følt, at der manglede noget, men i tiden dengang lige efter krigen, var det jo kendetegnende, at der skulle udvises mådehold. Jeg kan da erindre, at skulle man have rigtig smør på et stykke brød, ja, så var det pålæg i sig selv.

Der skal så også siges, at der jo stadig var rationering på mange ting, hvor der skulle bruges rationeringsmærker, for at få noget af det. Det gjaldt kaffe, margarine og mange andre ting.

I forbindelse med mådehold og små kår, kan jeg da lige nævne, at mine bedsteforældre på min fars side var ”murer Jens Peter” og ”murer Marthine, de boede i huset, som i dag er Hybenvej 5. Et hus som min bedstefar selv byggede, efter at det gamle hus nedbrændte efter lynnedslag i 1935.

Jeg kan huske, at når vi om søndagen var nede at spise til middag, det var dengang, hvor pressens radioavis blev sendt kl. 12.30 og den skulle bedstefar altid høre, og så var det bare om at være stille, indtil den var færdig. Så snart at selve nyhederne var læst op, og der blev sagt: ”Og så sporten”, så blev strømmen omgående kappet, det var ikke nødvendigt at bruge strøm på sådan noget.

Min bedstefar gik ud som murerarbejdsmand, og min bedstemor tog rundt og vaskede for folk medbringende balje og vaskebræt. Jeg kan huske, at hun fortalte, at for en hel dag, fra tidlig morgen til sent aften, var betalingen 4.00 kr. Senere kom der en voldsom stigning, så hun fik hele 6.00 kr., det var en forholdsvis stor stigning. Hun gik også ned på Birkelse Hovedgård og malkede 25 køer, og det var selvfølgelig uden malkemaskine. For det fik hun 50 øre om dagen.

Foruden murerarbejde og meget andet, så tærskede min bedstefar jævnlige korn på "Erikkasminde", det foregik med plejl. For en hel arbejdsdag af de lange, fik han 65 øre om dagen.

I 25 år samlede mine bedsteforældre begge ind for spareforeningen "JULENS GLÆDE". Det foregik en dag om ugen, hvor bedstefar cyklede rundt i yderdistrikterne, og bedstemor gik rundt i nærområdet. Der skal så også siges her, at bedstemor aldrig havde haft en cykel, og kunne derfor selvfølgelig heller ikke cykle. Det fik de 2 kr. for om året pr. medlem, så det var jo ikke så ringe endda.

Til at opkræve beløb til julens glæde, var der en person mere udover bedstemor og bedstefar. Han blev aldrig kaldt andet end "Post Cren Jensen". Han var en altid humoristisk ældre mand, som vi børn vældig godt kunne lide. De kom alle tre med de indsamlede beløb hjem til min far, som var kasserer for "Julens glæde". Det var tirsdag aften, og de fik selvfølgelig deres aftenskafe, inden de gik hjem.

Når vi nåede omkring midten af december måned, så kan jeg huske, at far sad og skrev på alle de konvolutter, hvori pengene skulle være klar til uddeling senere på måneden. Det foregik nede på afholdshotellet, hvor så alle sparerne kom efter deres opsparing, så var der jo plads til ekstra ting til jul. Jeg nævnte før, at opkræverne fik 2 kr. pr. opsparer om året, og jeg kan huske at kassererposten, som min far havde, den gav kun 50 øre pr. registreret opsparer.

Min bedstemor strikkede også for folk. Det var vanter og sokker, og det var hun både god og hurtig til. Samtidig med at hun strikkede, så kunne hun også godt læse en god bog. Hos hende måtte ingen tid gå til spil. Der skal så også siges, at de i alt havde 18 børn. Det var

som med Tordenskjold, døtre 6 og sønner 12. Så der var simpelthen ikke plads til at kede sig

Penge dengang var der jo ikke så mange af, det var måske også det, der var årsag til en annonce, som jeg har liggende, der var indrykket i Aabybro – posten i 1964.

”Nu fra nytår gælder følgende regel, at kun 60-årige, som er ifølge med deres forældre kan opnå at få kredit”.

Rosenlund Marskandiserforretning.

Jeg begyndte min skoletid i Aaby Søndre skole, som bestod af to bygninger, en på hver side af nuværende Toftevej, den røde bygning, hvor VUC senere var, og så den hvide bygning på modsatte side, der hvor smed Krogh havde værksted. Der gik jeg i syv år. Dengang startede vi selvfølgelig i 1. klasse, der var ingen indskolingsklasse som nu. I 2. 3. og 4. klasse gik vi to årgange i hver, 2.a, 2.b osv.

I den røde bygning havde vi Marianne Westergaard til danmarkshistorie og skrivning, og i den anden bygning havde vi lærer Sørensen til regning og geografi. Alle de kreative fag blev ikke benyttet dengang i min skole. Lærer Sørensen var det, der nok kaldtes en skrap lærer, lussinger fra hans side, de sad meget løse og kom tit i brug. Det var jo åbenbart dengang også tilladt og muligt at benytte ”spanskrøret” til andet end at pege med.

Jeg kan huske, at én af de andre elever havde for vane at bide negle, og det kunne lærer Sørensen på ingen måde acceptere. Så Ove, som han hed, skulle ligge begge hænder på bordet med håndfladen nedad., og så svang lærer Sørensen ”spanskrøret” mod hans fingre, men som en naturlig refleks, trak Ove hænderne til sig, og så knækkede ”spanskrøret”. Dette skulle der selvfølgelig falde en straf for, og der var kontant afregning, med et par lussinger af de kraftige.

En anden oplevelse var at en af pigerne ikke kunne udtale ordet ”LU’CERNE” rigtigt. Hun lagde trykket det forkerte sted, så hun læste det som ”LUS’ERNA”, og det var hende umuligt at ligge trykket rigtig. Han tog Tove og svang hende rundt i hendes fletninger. Jeg

kan ikke huske, om det hjalp efterfølgende, men bortset fra det, så tror jeg bestemt ikke, vi var umulige.

Lærer Sørensen havde ikke det bedste udstyr til vore biologitimer. Vi havde en udstoppet ræv, en hugorm i en sodavandsflaske med patentprop, og så nogle billeder af nogle dyr. Materialeudgifterne var overkommelige dengang.

Dengang var det jo også sådant, at hvis vi havde fået en på kassen, og vi fortalte det derhjemme, hvad vi nok sjældent gjorde, var reaktionen fra vores forældre som regel, at vi sikkert havde fortjent det.

Chr. Jensen på besøg i Lokalhistorisk forening

Tilbage til lidt om opdeling af byen i to dele. Det var selvfølgelig ikke helt det samme som med Berlinmuren, men der var forskel. Der var to brugsforeninger dengang, selv om byen var betydelig mindre end den er i dag.

Vi havde Rosenlund brugsforening, hvor det var uddeler Christensen, som var daglig leder, og de sidste år, hvor vi havde de to, var det min storebror Peter, som var uddeler der.

Den anden brugs hed Aaby by brugs, her var det uddeler Holm, som var boss. Der var der i øvrigt også tilknyttet en ret stor foderstofafdeling. Aaby by brugs lå der, hvor OK møbler har været igennem mange år.

Vandforsyningen var også et kapitel for sig. Når man læser om vandværkets første mange år, og hvor besværligt det var at komme i gang med, og det er selvfølgelig Aabybro Vandværk, jeg her taler om, så kan vi siden se, at det der kom til at hedde Rosenlund vandforsyning, var et stort område, som man slet ikke havde tænkt på i de første mange år.

Men vand kom der dog til sidst til ”Heden”, og derefter var der så mulighed for, at få rigtig toilet med vandskyld. Før var der selvfølgelig et lokum, men hvad vi kom da af med skidtet. Vi kunne også opføre baderum, og så gled zinkbaljen selvfølgelig ud.

En anden ting, som skal med omkring ”Heden” er selvfølgelig Aaby Store Marked. Det blev afholdt hvert år den anden torsdag i september, og det var placeret på området, hvor vi i dag har Markedsvej og søen. Det var et meget stort marked med masser af gøgl og masser af boder, hvor der blev solgt alt muligt, så som grøntsager, honningkager og mange andre gode ting, og der var igennem mange år et rigtig stort hestemarked.

Det var også dengang, at der var cykelstalde rigtig mange steder langs Østergade, hvor folk, for et beskedent beløb, kunne få deres cykel under opsyn fra tidlig formiddag og til sent nat.

Der var også i mange år, et efter forholdene, stort hold af betjente til at holde styr på gemytterne. Hele fem grand voksne betjente, som også var i stand til at bruge kniplen. Det hændte også at nogle af uromagerne blev kørt ud i mosen, hvor der så vankede et par flade. Transporten tilbage til Aabybro, ja betjentene efterlod dem i mosen, så de måtte gå hele vejen.

Forskellen på ”Heden og byen var nok til stede, hvor utroligt det end kan lyde, helt op i tresserne. I november 1961 blev der oprettet en ny boldklub, som fik navnet Dynamo. Opstarten på denne klub var, at

der ikke rigtig var plads på holdene til dem, som boede på den forkerte side af Birkelsevej. Træningsforholdene var særdeles beskedne, der var et område, som vi fik lov til at planere øst for Toftevej, lige over for Margrethe Ørumsvej. Vi havde fået fat i en skurvogn, som vi brugte som klublokale. Den var uden sanitære forhold, så efter en hård træning, sad vi bare og svedte den ud. Selve kampene blev spillet på centralskolens baner. I dag hedder det Aabybro skole øst.

Efter nogle år havde Dynamo en meget stor ungdomsafdeling, og Aabybro boldklub havde de rigtige faciliteter, så et eller andet fornuftigt skulle der gøres. I 1969 blev de to klubber lagt sammen til det vi har i dag, nemlig Aabybro Idrætsforening, men det var en turbulent og vanskelig sammenlægning.

Begge klubber holdt generalforsamling den samme aften. Dynamo var på afholdshotellet og Aabybro boldklub var på kroen. Afstemningen for en sammenlægning faldt ud med stemmetallene 19 for og én i mod ved boldklubbens generalforsamling. Det stod lidt sværere til i Dynamo, hvor der først efter en debat på tre timer, kunne foretages en afstemning, og det blev så snævert som 22 for og 21 imod.

Det gav både gråd og meget mere, men sammenlægningen var en realitet, og jeg er helt sikker på, at sammenlægningen var det eneste rigtige, og så havde vi da gjort vores til, at samle byen i stedet for det modsatte.

Og flere af samme ting kunne der fremdrages om ”Heden” og byen, men lad det nu ligge. Set i bakspejlet var der selvfølgelig ting, som kunne have været gjort bedre og mere smart, men sådanne oplevelser, gør jo ikke eftertiden mindre interessant, og det kan måske engang imellem få os til at se med mildere øjne på nogle af livets tildragelser.

Jeg har i hele min beretning stavet ”Heden” med stort. Det er fordi, dengang kampene skulle kæmpes, var det noget stort. Vi var ikke blot stolte over at være fra ”Heden”, men vi var ovenikøbet taknemlige.

Brandvæsen i Aabybro

Af: *Birthe Jørgensen*

Kaj Andersen fortæller her om brandvæsenet i Aabybro.

Hans far mekaniker Valdemar Andersen blev den første brandvagt i byen. Det var helt tilbage i starten af 30'erne, hvor han fik en kontrakt med Falck i Aalborg. Han fik dog ikke en brandbil stillet til rådighed, nej, han måtte bruge sin egen bil, for at have slanger og andet udstyr, så fik han lavet en anhænger, den var selvfølgelig hjemmelavet. Han måtte også bruge sit eget tøj.

De kom ud i et stort område fra Østrup ved Saltum til Vadum og Gjøll. Der var også brandvagt i Pandrup.

Når Valdemar Andersen var ude til brand, så havde han en motor med, den blev sat fast på kofangeren og koblet til bilens motor. Bilen skulle så køre i tomgang for at trække motoren, der skulle pumpe vandet.

Når der var brand, blev der ringet fra Falck i Aalborg, og så måtte han af sted, han var aldrig alene, der skulle en mand mere med, og Falck fra Aalborg kom altid. Vandet fik man fra brandstandere og fra vandløb eller fra åen. Hver gang de havde brugt brandslangerne, så kom de med til Aalborg, hvor de skulle tørres og rulles sammen. Brandvagterne fik de ringeste slanger, og de skulle passe på, ikke at få for meget tryk på, for så sprang slangerne.

Kaj husker, at familien boede ovenpå sadelmagerens i Vestergade 7, (det er der, hvor der i dag er genbrugsbutik) dengang Realskolen brændte. Det var i efterårsferien 1933, hvor Kajs far blev rekvireret midt om natten. Kajs mor og sadelmagerens husbestyrerinde hjalp hinanden med at få Kaj i tøjjet, for de skulle hen og se branden, Kaj var ikke mere end 5-6 år på det tidspunkt.

I Aabybro avis kan man d. 20. oktober 1933 læse, at det med en energisk indsats fra brandfolkene lykkedes at redde sidefløjen af skolen, hvor pedellen boede og hvor flere af skolens samlinger var. Det var en rigtig stor brand.

Senere fik Valdemar Andersen en gl. brandbil. Det var en Ford A 29, en åben bil med lad. Da fik han også en pumpe med motor på hjul, som blev spændt på brandbilen med en aksel.

Huset på Vestergade som Dagmar og Valdemar Andersen byggede.(foto 2009)

Valdemar og Dagmar Andersen havde bygget et hus længere ude på Vestergade, ved siden af Chr. Sørensens mekanikværksted, som de købte. Da Valdemar Andersen døde i 1949, var Kaj blevet mekaniker og havde overtaget værksted i Vestergade, og han overtog hvervet som brandvagt efter sin far. Kaj havde den gamle Ford i mange år. Den havde et håndtrukket horn, og den mand, der var med til brand, han skulle trække hornet, og det lød meget tit rigtig falskt.

Efter den gamle Ford A, så fik Kaj en Bedford, det var en lukket varevogn, og den havde han indtil han holdt op som brandvagt i begyndelsen af 60'erne. Bilen stod i en garage ved værkstedet, og der var rødt skilt, hvor der stod Falks brandvagt.

Der var ikke radio og telefoner i bilerne dengang, så når der var brand, blev der ringet fra Aalborg. Telefonen var i gangen i privaten,

og Kajs far havde lavet en anordning, der faldt ned og fik telefonen til at blive ved med at ringe, indtil telefonen blev taget. De havde dog ikke pligt til at være hjemme.

Når Falck var af sted efter noget i området, så kom de altid ind for at spørge, om der var kommet meldinger om andre ting i området, og så skulle Falck folkene altid ind og have kaffe hos Marna. Ofte var Falck sendt af sted efter noget, der alligevel ikke var nødvendigt, og så blev der også ringet. Så skulle de ud på vejen og standse udrykningen, når den kom forbi i Vestergade.

I arbejdstiden var det altid en af de ansatte, der kom med ud til brand, men udenfor arbejdstiden, var det lidt mere med hvem der kunne. Det var ofte Kajs kone Marna, der måtte ud med bud.

En morgen gik det så stærkt, at hun kom af sted i natkjolen. Hun skulle af sted efter Levi som boede på Kærvej, han havde ingen telefon. Levis svigermor Frederikke, som boede hos dem, udbrød bekymret: "Jamen Levi", du skal da have morgenmad og kaffe, inden du tager af sted". Det havde Levi nu ikke tid til, det var jo en brand, han skulle have slukket.

Engang skulle de til Moseby, og da var det Johan Hansen, der var med. Det var da de havde Forden, og folkene i Moseby, mente at de kom i åben sportsvogn.

De havde riffel med, i tilfælde af at de ikke kunne redde dyrene, det har Kaj været med til, men han har ikke i sin tid som brandvagt i Aabybro oplevet at der er mennesker der er indebrændt.

Engang i et ordentligt tordenvejr var lynet slået ned i en gård i Østrup ved Saltum, her var de alene om branden. Da de havde været der i et min. var de gennemblødte fra yderst til inderst, men det lykkedes ikke at redde gården. Ikke alle havde forsikringen i orden, og så det var rigtig vigtigt at redde så meget som muligt.

Kaj har været med til brand på Birkelse Hovedgård 3 gange, den ene gang brændte den ene længe helt ned. Han har også været med til rigtig mange mosebrande.

Sidst i 50'erne var der en stor brand på Pindstrup Mosebrug. Kaj måtte af sted, men der var meget tåget, og han vidste ikke helt hvor det var. Der var så tåget, at han først kunne se stedet, da han var 100 meter derfra. Han var den første, der kom til stedet, og både Falck fra Aalborg og Brønderslev kom til Pindstrup, de fik vand fra en kanal. Det brændte i en dag, og det lykkedes ikke at redde fabrikken.

Nogle år efter var der brand i mosen. Omkring Pindstrup Mosebrug, som var blevet genopbygget, var der en ringvej, og udenfor denne vej var der en 10 – 15 klynestakke (Det er stakke med tørv, der er stillet til tørre). Uforsigtig tobaksrygning medførte, at der gik ild i en af disse stakke, hvorefter den kraftige vind bar ilden videre fra stak til stak.

Også her var Kaj først på stedet, og foruden Aalborg og Brønderslev, så måtte de også have hjælp fra CF i Thisted. Der blev hentet vand en hel kilometer derfra. CF fra Thisted lagde rør ud, så Kaj måtte flytte sin pumpe hen, så den blev en mellemstation, for en pumpe kunne ikke pumpe vandet så langt. Denne brand varede i 3 dage.

Kaj fik 10 års tegnet som brandvagt i Aabybro

Som sagt sluttede Kaj som brandvagt i Aabybro i begyndelsen af 60'erne. Man kan sige, at det var en forsmag på den opgave, som han senere påtog sig under et 10 år langt ophold på Grønland fra 1965 - 75, hvor han var værkstedsleder for GTO (Grønlands Tekniske Organisation) i Holsteinsborg. Her ejede staten al kørende materiel, og der

var 14-15 mand ansat på værkstedet, der skulle sørge for vedligeholdelsen af vognparken.

Som bijob blev Kaj brandassistent i de første 5 år, det skulle være en dansker, herefter blev han brandfoged indtil familien rejste hjem i 1975. Det blev til rigtig mange oplevelser på Grønland, og ikke alle var lige spændende.

Den 31. december kl. 5 om morgenen, blev brandfolkene kaldt til brand. Det var politikutteren i Holsteinsborgs havn der brændte. Der var 33 graders frost og ingen mulighed for at få vand. Inspektionsskib Ingolf lå i havnen, de fik alt deres brandudstyr afprøvet, men det lykkedes ikke at slukke branden. Kutteren blev derfor fyldt med vand, hvorved den sank og ilden gik ud..

Nytårsdag forsøgte man ved ebbe at hæve kutteren ved at pumpe vand ud, men det lykkedes ikke i første forsøg. Først 2. Nytårsdag, hvor man brugte 10-12 pumper samtidig lykkedes det.

Nuværende bestyrelse

Formand:

Marie Albrektsen, Torngaardsvej 37
Tlf. 98 24 12 05

Næstformand:

Knud Grøn, Toftegaardsvej 23
Tlf. 98 24 16 51

Kasserer:

Helge Mortensen, Syrenvej 15
Tlf. 98 24 10 73

Sekretær:

Poul Tranum, Kingosvej 5
Tlf. 98 24 26 56

Villads Villadsen, Fasanvej 17
Tlf. 98 24 19 23

Chresten Mortensen, Kløvervej 33
Tlf. 98 24 22 32

Jens Grøn, Aagade 2E
Tlf. 98 24 12 87

Datteren Anna Mette, Ingeborg og Anker Lindhardt foran mejeriet og de 4 tankbiler